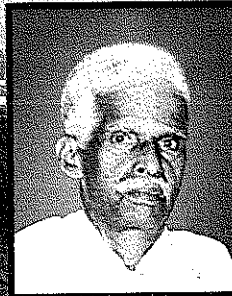

കഥാഖ്യാനത്തിലും സന്ദർഭാനുഗുണമായ ഭാവവ്യക്തതയിലുമാണ് കവിയിന് നിലകൾ. അനായാസമായി വന്നുചേരുന്ന വർണ്ണപ്പൊരുത്തത്തിൽ നിന്നുളവാകുന്ന ശബ്ദസാഗ്ദര്യം ഭാവാത്മകതയും ചേരുമ്പോഴുള്ള സല്ലസം ഈ കൃതിയ്ക്കു പരിചയമെന്നു മണിപ്രവാള പ്രസിദ്ധമായ ഗുണം ഉള്ളവരിൽ നിന്നുണ്ടാകാം - ഇത് ഭക്തിഭാവത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണ പരിമളം കൂടിയാണ്.

അവതരിപ്പിച്ച് ഡോ. എം. ലീലാവതി

മേമ്പ്രാൽ ഏ.പി. രാഘവചങ്ങി

ശ്രീ മൽദിവിയിൽ

വണ്ണകാവ്യം

25 രൂപ

ശ്രീ മൽദിവിയിൽ

ശ്രീ മേഘിനി സുതപരിതം

മേമ്പ്രാൽ ഏ.പി. രാഘവചങ്ങി

ശ്രീ മോഹിനി സുതചരിതം

മേമ്പാൽ ഏ. പി. രാഘവപ്പണിക്കർ

Mohinee Suthacharitham
(Malayalam)

By
A. P. Raghava Panicker

Rights Reserved: Mrs. K. M. Saraswathi Amma
First Edition: 1987
Second Edition: 2010

Published & Distributed by:
K. R. Praveen Kumar
for Geetha Multi Media Communications
Triketah Bhavan, Pulluvilla, Kurishum Mattom
P.O. Peyyadu, Trivandrum - 695573, Kerala
Phone: 0471 - 6542072

Cover Design
Sabari Shankar, Image Dreams
Trivandrum, Kerala, Mob: 9447595578

Layout, Typesetting & Printing:
Kshethraayanam, No.31/32,
Chikkabanavara, Bangalore-90

Copies available also with
Kshethraayanam, Bangalore, Mob: 9886929331
&

Shri Pooloor Sreedharan Namboodhiri
Melshanthi, Sri Ayyappaswami Temple
Malleswaram, Bangalore - 560003

Rs.25/-

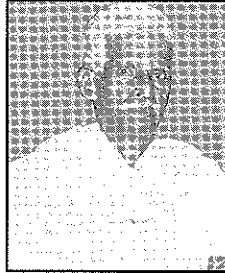
സമാർപ്പണം

അംബികേ! മോഹിനി ദേവി!
നിർമ്മലബ്രഹ്മരൂപിണി;
സ്വീകരിച്ചാലുമീദാസ-
നർപ്പിക്കും കാവ്യകുടുംഭം!

മേപ്രാൽ ഏ. പി. രാഘവപ്പണിക്കർ

ഗ്രന്ഥകർത്താ

മേമ്പ്രാൽ ഏ. പി. രാഘവപ്പണിക്കർ

ശ്രീ മേപ്രാൽ ഏ. പി. രാഘവപ്പണിക്കർ, മധ്യതിരുവിതാംകൂറിൽ തിരുവല്ല താലൂക്കിലുൾപ്പെട്ട (ഇന്ന് പത്തനംതിട്ട ജില്ലയിൽ) മേപ്രാൽ ഗ്രാമത്തിൽ 1914 ൽ ജനിച്ചു. ചോറ്റാ നിക്കര ദേവീസ്തവം, ശ്രീകൃഷ്ണദർശനം (മഹാകാവ്യം), ജീവിതയാത്ര (ആത്മകഥാകാവ്യം), ഭക്തിദീപ്തി എന്നിവ മുഖ്യ കൃതികളാണ്. 1987 ൽ 73-ാം വയസ്സിൽ യശഃശരീരനായി. 2014-ാം മാണ്ടിൽ ഈ ഭക്തകവിയുടെ ജന്മശതാബ്ദി ആഘോഷിക്കപ്പെടുന്നു.

ഈ കൃതിക്ക് അവതാരിക എഴുതിയിരിക്കുന്നത് മലയാള സാഹിത്യ നഭോമണ്ഡലത്തിൽ വേറിട്ടു ജ്വലിച്ചു നിൽക്കുന്ന പത്മശ്രീ ഡോ. എം. ലീലാവതിയാണ്. കവിയുടെ നിസ്വാർത്ഥ ജീവനത്തിനും കവനത്തിനും അനുഗ്രഹമായി ജഗദീശ്വരൻ തന്നെ ഒരുക്കിയിരിക്കുന്ന ഒരു ആശ്ചര്യാനുഭവമായി ഞങ്ങൾ ഇതിനെ കരുതുന്നു. പ്രൗഢമായ ശൈലികൊണ്ടും ആഴമുള്ള ഇത്തരം പ്രഭാവം കൊണ്ടും ആ സാഹിത്യ വൈഭവം മലയാള ഭാഷാനുവാചകർക്ക് എന്നും സർവ്വാഭരണിയായിരിക്കുന്നു. സർവ്വോപരി ലളിതവും നിർമ്മലവുമായ ജീവിത ശൈലി കൊണ്ടും മനുഷ്യ സ്നേഹം കൊണ്ടും ആ മഹതി സർവ്വാഭാ ധ്യയാണ്.

ഈ കൃതിക്ക് പ്രൗഢഗംഭീരമായ അവതാരിക എഴുതിത്തന്ന ശ്രീമതി ഡോ. എം. ലീലാവതിയോടുള്ള വാക്കുകൾ കൊണ്ട് ഭേദപ്പെടുത്താനാവാത്ത ഞങ്ങളുടെ കടപ്പാട് ഇവിടെ അറിയിച്ചു കൊള്ളട്ടെ. കാലത്തെ അവഗണിച്ച് ഉപാസനയിലെന്ന് പോലെ നിരന്തരമായി സാഹിത്യ സൃഷ്ടിയിൽ മുഴുകിക്കഴിയുന്ന തിരക്കിനിടയിലും ഇങ്ങനെയൊരു അവതാരിക എഴുതി ഈ കൃതിക്ക് ചുവറ്റാമണിയെന്ന പോലെ, അലകുരിച്ചുനഗ്രഹിച്ച മലയാളഭാഷാ ശ്രീകോവിലിലെ പ്രൗഢാംബയ്ക്ക് കൂടുതലൊക്കെ.

ഈ പുസ്തക പ്രസാധനത്തിന് സദാപ്രചോദനവുമായി

ഞങ്ങളെ അനുഗ്രഹിച്ച ബാംഗ്ലൂർ (മല്ലേശ്വരം) ശ്രീ അയ്യപ്പ ക്ഷേത്രം മേൽശാന്തിയും സാഹിത്യകുതുകിയും കർത്താവു മായ ശ്രീ പൂലൂർ ശ്രീധരൻ നമ്പൂതിരിയോടുള്ള അഗാധമായ സ്നേഹം ഇവിടെ വാക്കുകളിൽ പകർത്തുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു അനുഗ്രഹക്കുറിപ്പും ഈ കൃതിയിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നു. ആ ഭക്താഗ്രേസരന്റെ നിരന്തര പ്രേരണയും സഹകരണവും ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് ഇപ്പോഴെങ്കിലും ഈ കൃതി നിങ്ങളുടെ കൈകളിൽ എത്തിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾക്ക് കഴിഞ്ഞത്.

വളരെ ഭംഗിയായി കമ്പ്യൂട്ടർ ടൈപ്പ് സെറ്റിംഗും അച്ചടിയും ചെയ്തു തന്ന "ക്ഷേത്രായനം" മാസികയുടെ ശ്രീ ജയചന്ദ്രൻ പാലാത്തിനോടുള്ള (ബാംഗ്ലൂർ) അകൈതവമായ നന്ദിയും ഈ അവസരത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ സംരംഭത്തിന് താങ്ങും തണലുമായ നിരവധി പേരുണ്ട്. എല്ലാവർക്കും നന്ദിയും സ്നേഹവും രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

ഈ ഗ്രന്ഥപ്രകാശനത്തിന് അനുവാദവും അനുഗ്രഹാശിസ്സുകളും ചൊരിഞ്ഞ് ഞങ്ങളെ നന്ദിരസംകരാക്കിയ കവിയുടെ സഹധർമ്മിണിയും വന്ദ്യവയോധികയുമായ ശ്രീമതി കെ. എം. സരസ്വതിയമ്മയോടുള്ള അകൈതവമായ നന്ദി ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

ശ്രീ മേപ്രാൽ ഏ.പി. രാഘവപ്പണിക്കർ യശഃശരീരനായിട്ട് ഈ വർഷം ഫിബ്രവരി 2ന് 23 വർഷം തികഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ജീവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ 96 വർഷമായിരുന്നേനെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തന്നെ "ശ്രീകൃഷ്ണ ദർശനം" മഹാകാവ്യം സഹൃദയരുടെ കൈകളിൽ താമസിയാതെ എത്തിക്കാനാണ് ഞങ്ങളുടെ അടുത്ത പ്രയത്നം.

ജീവിതം 'ചഞ്ചലമാനസ ചിത്ര ശലഭത്തിന്റെ' (ഗ്രന്ഥ കർത്താവിന്റെ "ഭക്തിതരംഗത്തിൽ") സ്വപ്നാടനമായി തിരിച്ചറിഞ്ഞ് തപഃ തുല്യമായ ജീവിതം നയിച്ച കവിയുടെ ഓർമ്മയ്ക്കായി ഒരു കെടാവിളക്കെന്നപോൽ ഈ പ്രകാശനം സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ ഈ കൃതി ഭക്തസമൂഹം എത്തിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

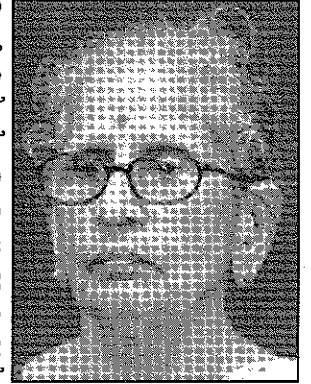
15-04-2010, തിരുവനന്തപുരം പ്രസാധകർ

അവതാരിക

പരിമളം പരത്തുന്ന ഖണ്ഡകാവ്യം

പത്മശ്രീ ഡോ. എം. ലീലാവതി

ശ്രീമഹാഭാഗവതത്തിൽ പാലാഴിമനവും, അമൃതോദഭവവും, അമൃതം ഹരിച്ച അസുരരെ വിഷ്ണു മോഹിനി വേഷം ധരിച്ച് മയക്കി അമൃതകുടുംഭം വീണ്ടെടുത്ത് അത് ദേവന്മാർക്ക് കൊടുക്കുന്നതും, കഥകൾ കേട്ട് വിഷ്ണുവിന്റെ മോഹിനിസ്വരൂപം കാണാൻ പരമശിവൻ ആഗ്രഹിച്ചതും, അതുകാട്ടിക്കൊടുത്തപ്പോൾ സ്വയം മറന്ന് കാമപീഡിതനായി ഓടിയടുത്തതും, ആലിംഗനത്തിൽ നിന്ന് സ്വയം വിടർത്തി മോഹിനി മറഞ്ഞതുമായ സംഭവങ്ങൾ ഏഴാം സ്കന്ധത്തിൽ വിസ്തരിച്ചു വർണിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ സംയോഗമോ പുത്രജനനകഥയോ ഇല്ല. സംയോഗമുണ്ടായെന്നും ഹരിഹരസുതനായി അയ്യപ്പൻ അവതരിച്ചുവെന്നും ഉള്ള "പുരാണം" കേരളത്തിലാണ് പ്രചരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആദ്യൻ എന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ തത്വവമാണ് അയ്യപ്പൻ എന്നും ബുദ്ധമതത്തിനു കേരളത്തിൽ വന്നിച്ച് പ്രചാരമുണ്ടായകാലത്ത് അയ്യനെ പ്രതിഷ്ഠിച്ച ക്ഷേത്രങ്ങൾ എമ്പാടും ഉണ്ടായി എന്നും ചരിത്രകാരന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ബ്രാഹ്മണർക്ക് പ്രാബല്യമുണ്ടായ കാലത്ത് ബുദ്ധ-ജൈന മതങ്ങളെ നിർമാർജ്ജനം ചെയ്യാൻ അവർ തന്ത്രങ്ങളും നയങ്ങളും മെനഞ്ഞെടുത്തുവെന്നും പറയപ്പെടുന്നു.

അയ്യന്റെ ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ആരാധനയ്ക്കു വിഷ്ണു വരുത്താതെ ആരാധ്യദേവൻ ആയ അയ്യപ്പൻ ഹരിഹരസുതനാ

ണെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്ന പുരാണ കഥയും, ശബരിമല ക്ഷേത്രത്തിലെ ദേവനായ അയ്യപ്പന്റെ ചരിത്രവും വിരചിതമായത് അങ്ങനെയാണെന്നും ചരിത്രപണ്ഡിതന്മാർ നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഭക്തജനങ്ങൾ അത്തരം അന്വേഷണങ്ങളുടെ പൊരുളറിയാൻ മിനക്കെടാറില്ല. ഇന്ന് തെന്നിന്ത്യയിൽ എല്ലാവരും (കേരളം, തമിഴ്നാട്, കർണാടകം, ആന്ധ്രപ്രദേശ് എന്നീ സ്റ്റേറ്റുകളിലെ സാമാന്യ ജനം) ഏറ്റവുമധികം ആരാധിച്ചുപോരുന്ന ദേവനാണ് ശബരിമലയിലെ അയ്യപ്പൻ. മണ്ഡലകാലം (വൃശ്ചികം 1 മുതൽ നാല്പത്തൊന്നു നാൾ) മുഴുവൻ വ്രതമനുഷ്ഠിക്കുകയും ശബരിമലയിലേക്ക് തീർത്ഥയാത്ര നടത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഭക്തജനങ്ങൾ കൊല്ലംതോറും വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു.

ജാതി മതഭേദമില്ലാതെ എല്ലാവർക്കും ആരാധനയായ ദേവനാണ് അയ്യപ്പൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ 'വാവർ' എന്ന ഇസ്ലാം മതവിശ്വാസികൾ സൂഫ്യത്തെ നിലയ്ക്കുള്ള പദവി വലുതാണ് - വാവരും മതഭേദം കൂടാതെ എല്ലാവരും ആരാധിക്കുന്ന ദൈവമായി അംഗീകൃതനായി - ഈ മതേതരഭാവം 'അയ്യപ്പസ്വാമി' യോടുള്ള ഭക്തിയുടെ ഒരു ശ്രദ്ധേയമായ സവിശേഷതയാണ്. എത്രയോ ഭക്തന്മാർ അയ്യപ്പന്റെ രീതി കഥയായും ഗാനങ്ങളായും ആട്ടകഥയായും നോവലായും മറ്റും ആഖ്യാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

മേപ്രാൽ എ. പി. രാഘവപ്പണിക്കർ വസന്തതിലകം വൃത്തത്തിൽ ആഖ്യാനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യമാണ് ശ്രീമോഹിനീ സുതചരിതം. അയ്യപ്പഭക്തന്മാർ തീർച്ചയായും ഈ കൃതിയ്ക്കു സ്വാഗതമരുളും. വിഷ്ണുവിന്റെ മോഹിനീരൂപത്തെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ട് ആ പാദങ്ങളിലാണ് കാവ്യം സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. കേരളത്തിൽ പ്രചാരത്തിലുള്ള അയ്യപ്പചരിത്രത്തെയാണ് ഇതിവൃത്തമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അത് ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാം = മഹിഷി എന്ന അസുരരാജ്ഞി മൂന്നുലോകവും അടക്കി വാണു; ദേവന്മാരെ വിശേഷിച്ചും കഷ്ടപ്പെടുത്തി. അവൾ ഹരിയുടെയും ഹരന്റെയും സുതനാലൊഴികെ ആരാലും വധ്യയല്ലെന്ന് ബ്രഹ്മാവിൽ

നിന്ന് വരും വാങ്ങിയിരുന്നു (ശ്ലോകം 2). ദേവന്മാർ ബ്രഹ്മാവിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ പാലാഴിവാഴുന്ന വിഷ്ണുവിനെ ശരണം പ്രാപിച്ചു (6). വിഷ്ണുവിന്റെ മോഹിനീ രൂപം കാണണമെന്ന ഇച്ഛ പരമശിവനിൽ പാകിയത് വിഷ്ണു തന്നെ (8). ഉദ്യാനത്തിൽ പന്തടിക്കുന്ന മോഹിനീരൂപത്തിൽ വിഷ്ണു ശിവനു മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഹരൻ മദനാർത്ഥനായി - സംഗമമുണ്ടായി - ഹരിഹരസുതൻ പിറന്നു. 'മണികണ്ഠൻ' എന്ന് ബ്രഹ്മാവ് നാമകരണം ചെയ്തു. തന്റെ കരണീയമെന്ന് എന്നു ആരാഞ്ഞ മണികണ്ഠനോട് 'മഹിഷീവയ'മെന്ന് ശിവൻ അരുളിച്ചെയ്തു. യഥാകാലം അവതാരകാര്യം സാധിപ്പാൻ മണികണ്ഠൻ പുറപ്പെട്ടു. കൈകാൽ കൂടഞ്ഞു കരയുന്ന ഒരു ശിശുവായി പമ്പാ നദീ തീരത്തു കിടന്നു (24). പന്തള രാജാവിന് സന്താനഭാഗ്യമില്ലാതെ ദുഃഖിക്കുന്ന അവസ്ഥയിലാണ് അദ്ദേഹം നായാട്ടിനായി കാട്ടിലെത്തിയതും നദീ തീരത്ത് ദിവ്യ ശിശുവിനെ കണ്ടെത്തിയതും (33). കുട്ടിയെ രാജധാനിയിലേക്കുകൊണ്ടുവന്നു.

രാജ്ഞി ആഹ്ലാദപൂർവ്വം കുട്ടിയെ സ്വീകരിച്ചു. രാജാവ് കുട്ടിയ്ക്ക് അയ്യപ്പനെന്ന് പേരിട്ടു. കുമാരൻ ശുക്ലപക്ഷത്തിലെ ചന്ദ്രനക്ഷത്രം പേരെ വളർന്നു. കുറച്ചുവർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രാജ്ഞി ഗർഭിണിയായി - രാജകുമാരൻ പിറന്നു. രാജാവിന് രണ്ടുപേരും ഒരുപോലെ പ്രിയപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. രാജ്ഞിയ്ക്കാകട്ടെ സ്വന്തം മകൻ ഉണ്ടായപ്പോൾ വളർത്തുമകനോട് അനാസ്ഥയായി. അതു വിദ്വേഷമായി വളർന്നു. രാജാവ് അയ്യപ്പനെ അനന്തരാവകാശിയാക്കുമെന്ന ഭയം മൂലം അമാത്യനുമായി ആലോചിച്ച് അയ്യപ്പനെ ഇല്ലാതാക്കാനുള്ള വഴി തേടി. പെട്ടെന്നു കൊന്നുകളഞ്ഞാൽ സംശയങ്ങളുണ്ടാവും. അതുകൊണ്ട് രോഗത്താൽ മൃതനായെന്ന് വരുത്തണം. അങ്ങനെ മന്ത്രവാദിയുടെ സഹായത്തോടെ ഒരു പൊടി പാലിൽ കലർത്തിക്കൊടുത്തു. അയ്യപ്പനാണ് അടുത്ത ഭരണാധികാരിയാകേണ്ടതെന്നു നിശ്ചയിച്ച രാജാവ് അതിനനുസരിച്ച് കുമാരനു ശസ്ത്രശാസ്ത്രാദികളിൽ പ്രാവീണ്യം ഉണ്ടാകത്തക്ക വിദ്യാഭ്യാസം

നൽകിയിരുന്നു. എങ്കിലും കുമാരന്റെ ശരീരം ശോഷിക്കുകയും രോഗാതുരനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. അക്കാലത്ത് രുദ്രഭഗവാൻ ഒരു ഗോസായിയായി വന്ന് ചികിത്സ നൽകി രോഗം മാറ്റി. രാജ്യത്തിന്റെ മാർഗ്ഗങ്ങളാണെന്നും. ഘോരമായ വയറ്റിൽ വേദന അഭിനയിച്ചു. പറഞ്ഞുപിടിച്ചിരുന്ന ഒരു പ്രശ്നക്കാരൻ വന്ന് പുലിപ്പാലം കുടിച്ചാലേ വേദന ശമിക്കൂ എന്ന് രാജാവിനെ അറിയിച്ചു. മഹിഷിയെ വധിക്കാനുള്ള കാലമെത്തിയെന്നു കണക്കുകൂട്ടിയ അയ്യപ്പൻ താൻ പുലിപ്പാലംകൊണ്ടുവരാമെന്നെന്ന് പറഞ്ഞു. ആ യാത്രയിലാണ് വാവരുമായി ഏറ്റു മുട്ടിയതും അദ്ദേഹം മിത്രമായി മാറിയതും. പമ്പായിരത്ത് ദേവേന്ദ്രൻ പ്രത്യക്ഷനായി മഹിഷി ശല്യം തീർത്തുകൊടുക്കാൻ അഭ്യർത്ഥിച്ചതനുസരിച്ച് അയ്യപ്പൻ സുരലോകത്തെത്തി. ഘോരാട്ടഹാസത്തോടെ എത്തിയ മഹിഷിയെ പേടിച്ച് പൊലേ ദേവൻ ഓടി - ഭൂമിയിലേക്ക്. പിന്നാലെ മഹിഷിയും. അവനിയിൽ വച്ചാണ് ഘോരയുദ്ധം നടന്നത്. ദേവൻ അവളുടെ രണ്ടു കൊമ്പും പിടിച്ചെടുത്തു, കണ്ഠം തെരിച്ചു കൊന്നു. അവളുടെ ശരീരത്തിൽ നിന്ന് ഒരു സുന്ദരഗാത്രി പൊങ്ങിവന്നു. "അങ്ങയുടെ പാദാന്തരത്തിൽ വസിക്കാനെന്നിരിക്കും തരണമെന്നർത്ഥിച്ചു - ദേവൻ അനുവദിച്ചു. സുരസുന്ദരിമാർ വാനിൽ നർത്തനം ചെയ്തു. ദേവന്മാർ ഭക്തിപൂർവ്വം ഹരിഹരസുതനെ സ്തോത്രം ചെയ്തു.

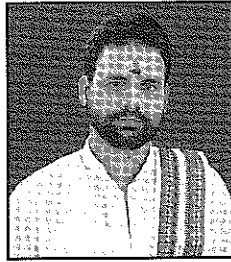
അവതാരകാര്യം മുഴുവനാക്കാൻ ദേവൻ ഒരു മനുഷ്യനെപ്പോലെ തുടർന്ന് പ്രവർത്തിച്ചു. മലയിലെ ഒരു ഗുഹയിൽ എത്തി. പെറ്റുകിടക്കുന്ന പുലിയുടെ പാൽ കുറഞ്ഞു. അവൾ ഒരു പശുവിനെക്കാൾ സൗമ്യയായി പാൽ ചുരത്തിക്കൊടുത്തു. മുന്നിലെത്തിയ ഒരു ആൺപുലിയുടെ കഴുത്തിലേറി പുലിക്കിടങ്ങളോടെ പുറപ്പെട്ടു രാജധാനിയിലെത്തി രാജ്യത്തിനു പുലിപ്പാൽ കൊടുത്തു. അവളുടെ വിദ്വേഷരോഗം ശമിപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ അവിടെ നാരദൻ പ്രത്യക്ഷനായി. മഹിഷീവധ കഥയും മറ്റും രാജാവിനെ അറിയിച്ചു. അയ്യപ്പൻ ഉത്തുംഗമായ ശബരിഗിരിയിൽ വസിക്കു

മെന്നും, ഒരു അമ്പ് എയ്തുവിട്ട് അതു ചെന്നു തറയ്ക്കുന്നിടത്ത് അമ്പലം പണിയണമെന്നും ഉപദേശിച്ചു. നാരദൻ മറഞ്ഞു. രാജാവ് അമ്പെയ്തു. ആ മൂഹൂർത്തിൽ ദേവനും പുലികളും തിരോധാനം ചെയ്തു. രാജാവ് അയ്യപ്പനെ സ്തോത്രം ചെയ്ത് ആനന്ദബാഷ്പം പൊഴിച്ചു. ഇങ്ങനെ അയ്യപ്പചരിതം കവി 105 ശ്ലോകങ്ങളിൽ ആഖ്യാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. സമാപനശ്ലോകം അയ്യപ്പ ചരിതത്തിനു ചേരും വിധം 'ശാർദ്ദൂല വിക്രീഡിത'ത്തിലാണ്.

സംസ്കൃതവൃത്തത്തിൽ കവിതരചിക്കുന്ന മലയാളകവികൾ സാധാരണയായി പാലിക്കുന്ന ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസ നിഷ്കർഷയോ, മറ്റു പ്രാസങ്ങൾ നിബന്ധിക്കുന്നതിൽ താല്പര്യമോ ശ്രീ രാഘവപ്പണിക്കർക്കില്ല. കഥാഖ്യാനത്തിലും സന്ദർഭാനുഗുണമായ ഭാവവ്യഞ്ജനത്തിലുമാണ് നിഷ്കർഷ. ഭക്തന്മാരായ സഹൃദയർ ഈ ഖണ്ഡകാവ്യത്തെ സഹർഷം സ്വാഗതം ചെയ്യും. ആനന്ദാസനായി വന്നു ചേരുന്ന വർണ്ണപ്പൊരുത്തത്തിൽ നിന്നുളവാകുന്ന ശബ്ദസൗഭഗവും ഭാവോത്സാഹവും ചേരുമ്പോഴുള്ള സല്ലയം, ആരാധ്യദേവന്റെ സങ്കേതമായ വനഭൂമിക്ക് പ്രകൃതിസിദ്ധവും അനിർവചനീയവുമായ സവിശേഷഗന്ധമെന്ന പോലെ ഈ കൃതിക്ക് പരിമളമെന്ന മണിപ്രവാള പ്രസിദ്ധമായ ഗുണം ഉളവാക്കിയിരിക്കുന്നു. അത് ഭക്തിഭാവത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണ പരിമളം കൂടിയാണ്.

അനുഗ്രഹ പത്രിക

മനോഭാവനകളെ അനുവാചകരിലെത്തിക്കാൻ ആലങ്കാരികമായി ആഖ്യാനം ചെയ്യുമ്പോഴാണ് സാഹിത്യരചനകൾ ഉണ്ടാകുന്നത്. ഭാവനകൾ ഉണ്ടാകുന്നതിനനുസരിച്ച് നവീനങ്ങളായ സൃഷ്ടികൾ ഉടലെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പലതരത്തിലുള്ള ഉപാധികളിലൂടെ ഭാവനാപ്രകടനം നടത്താവുന്നതാണ്. അതിൽ മുഖ്യമായതാണ് സാഹിത്യ രചന. അവതന്നെ വിവിധതരത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതായി കാണാം. ഗദ്യ - പദ്യ രൂപത്തിലും മറ്റും.

പഴയകാലത്ത് സംഭവങ്ങൾ ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്നതിന് പദ്യ രൂപമാണ് അവലംബിച്ചിരുന്നത്. കാവ്യാത്മകമായി കാര്യങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ അത് അനുവാചക ഹൃദയത്തിൽ ഇടം പിടിക്കുകയും തലമുറകളിലേക്ക് കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് വേദഭേദിഹാസ പുരാണങ്ങൾ ഇന്നും നിലനിന്നു പോരുന്നത്.

സംഭവങ്ങളെ പലർക്കും അവരവരുടെ ഭാവനാ വൈഭവത്തിനനുസരിച്ച് പലവിധത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. അപ്പോൾ അവ വ്യത്യസ്തങ്ങളും സുന്ദരങ്ങളുമായിത്തീരുന്നു. ആ തരത്തിലുള്ള ഒരു കഥാതന്തുവിന്റെ കാവ്യാത്മകമായ ആഖ്യാനമാണ് ശ്രീ മേപ്രാൽ എ. പി. രാഘവപ്പണിക്കരുടെ തുലികത്തുമ്പിൽ നിന്നും ഉടലെടുത്ത “മോഹിനിസുത ചരിതം” കാവ്യം.

ശൈവ-വൈഷ്ണവ തേജസ്സായ ശ്രീ അയ്യപ്പസ്വാമിയുടെ അപരാമങ്ങൾ പലതരത്തിൽ പലരുടെയും സൃഷ്ടികളായി നാം വായിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഏകിലും അയ്യപ്പചരിതം വീണ്ടും വീണ്ടും ഭക്തക്കാനുളള ആഗ്രഹം വർദ്ധിക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നത്. “മോഹിനിസുത ചരിതം” ആ തരത്തിൽ നമുക്ക് ജ്ഞാനോസയോടെയെ വായിക്കാൻ കഴിയുന്നുള്ളൂ.

ശ്രീ മോഹിനി സുതചരിതം - 12

വളരെ ലളിതവും ഋജുവുമായാണ് “മോഹിനിസുത ചരിതം” കാവ്യത്തിൽ സംഭവങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. വിശാലമായി ആഖ്യാനം ചെയ്യേണ്ടുന്ന പലസന്ദർഭങ്ങളും നാലുവരിയിൽ ഒരുക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ചിത്രം പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ കവി വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് പറയാതെ വയ്യ.

ഭക്തിരസമായി കാര്യങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നതോടൊപ്പം തത്ത്വചിന്താപരമായവയും വായിച്ചെടുക്കാൻ കഴിയുന്ന ഈ കാവ്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇതര രചനകളെപ്പോലെ തന്നെ മികച്ചതും സുന്ദരവുമാണെന്നതിൽ സംശയമില്ല.

വർഷങ്ങൾക്കുശേഷമാണ് മക്കളുടെ ഉത്സാഹത്തിൽ ഇത് പ്രകാശിതമാകുന്നതെങ്കിലും സ്വർഗസ്ഥിതനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭ്യുദ്യ സാന്നിധ്യവും അനുഗ്രഹവും ഈ സംരംഭത്തിനും ഇതു പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ മുൻകൈയെടുത്തവർക്കും ഉണ്ടാകും എന്നതിൽ സംശയമില്ല.

വീണ്ടും വീണ്ടും വായിക്കാൻ കൗതുകം ജ്വലിപ്പിക്കുന്ന ഈ കൃതി വായനക്കാരുടെ സമക്ഷം എത്തിച്ചേരുന്ന ഈ പാവന മുഹൂർത്തത്തിൽ; ദിവംഗതനായ മേപ്രാൽ എ. പി. രാഘവപ്പണിക്കരെ മനസ്സാ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടും സാക്ഷാൽ ശ്രീ ധർമശാസ്താവിനെ നമിച്ചു കൊണ്ടും; ഞാൻ സർവ്വാശംസകളും നേരുന്നു.

പൂലൂർ ശ്രീധരൻ നമ്പൂതിരി
മേൽശാന്തി, മല്ലേശ്വരം ശ്രീ അയ്യപ്പക്ഷേത്രം, ബാംഗ്ലൂർ
9740740330, 0496-2537437

ശ്രീ മോഹിനി സുതചരിതം - 13

ഓം
വിഘ്നേശ്വരായനമഃ
ശ്രീമോഹിനീസുതചരിതം

സംസാരദുഃഖകബളീകൃതചിത്തഭൃംഗം,
 സംസാര ദുഃഖ ശമനൗഷധമദിതീയം,
 ബ്രഹ്മാഭിധം വിമല പങ്കജ സുനപൂർണ്ണം
 നിർവ്വാണമാധി നുകരാൻ കൊതിയാർന്നിടുന്നു.

മോഹിച്ചെടുത്തദന്മുജർക്കു കൊടുത്തിടാതെ
 മോഹത്തിലാഴ്ത്തിയവരെ, സുധയാത്ത മോദം
 ആരാണുനൽകിയമരർക്കു വളർത്തി സൌഖ്യ-
 മാർമ്യ ഗാത്രി മമ മംഗളമേകിടട്ടേ!!!

അക്കാലമാശു മഹിഷ്യാസുരി മൂന്നു പാറും മുഷ്കാലടക്കി, യഴലേകി സുരാദികൾക്കും നാരായണാഖ്യ പറയുന്ന ജനത്തിനെല്ലാം നാശംവരുത്തി നിഖിലേശ്വരിയായി വാണാൾ	1
മാരാതിവിഷ്ണു സുതനാലൊഴികെജഗത്തി- ലാലാലുമില്ല മൃതിയെന്നവൾ ഭക്തിപൂർവ്വം മൂന്നും ഭജിച്ചു വിധി തന്നോടഹോ, വരിച്ചാ- ളന്യുമായ വരമൊന്നതിബോധപൂർവ്വം!	2
ഇല്ലാരുമെങ്ങുമവൾ തന്നോടു തുല്യരായി- ടെല്ലാരുമത്രേയമാർന്നു വിറച്ചു വാണാർ. ധാതാവുതന്റെ വരമാർന്നതിശക്തിപുണ്ടോ- ളേറ്റം മദിച്ചു സുരലോകമതിൽ വസിച്ചു.	3
ദൈതേയ,രന്നു സുരലോകമതിൽ കടന്നു വീരാമയം പലതു ചെയ്തിതു ഘോര കൃത്യം. യാഗംമുടക്കി, സുരസുന്ദരിമാരെ മാന- ഭംഗപ്പെടുത്തി, മതികെട്ട വിമുഢചേതർ!	4

ചന്ദ്രാ, ഗ്നി, യർക്ക, രിവരാൽ വിടുവേല ചെയ്തി-
ച്ചി, ന്ദാണിതുല്യമവളത്ര സുഖിച്ചു വാണു.
ധർമ്മംനശിച്ചു, സുകൃതംവഴിമാറി, പുണ്യ-
ധർമ്മിഷ്ഠരായ മുനിമാരുമഹോ! വലഞ്ഞു.

5

വിമ്മിട്ടമാർന്ന സുരസഞ്ചയമൊത്തു ധാതാ-
വമ്മാമലക്കമനിതൻ പതിയോടു ചേർന്നു,
പാലാഴിപുകി, യവിടെസ്സുവനിദ്ര ചെയ്യും
നല്ലാഴിവർണ്ണ പദപൂജ തുടങ്ങി മോദാൽ

6

ഭംഗംഭവിച്ചു സുഖനിദ്ര, മുരാരിയിഹമാ-
ഭംഗം വെടിഞ്ഞു, നിജദർശനമേകി വേഗം
അന്യോന്യമോതിയഭിവാദനമത്ര, പിന്നെ-
ധാതാവുരച്ചു വിഭുതന്നോടു കാര്യമെല്ലാം.

7

മാരാരി വിഷ്ണുസുതനാലൊഴികെ ജ്ജഗത്തി-
ലില്ലാത്തവൾ, ക്കുമൂതിയെന്നു, ധരിച്ചു ദേവൻ,
വിശ്വംമയക്കുമൊരു മോഹിനിരുപമൊന്നു,
കാണുന്നതിന്നു ഹൃദിശങ്കരനേകി മോഹം.

8

ദൗത്യം മറന്നുഗിരിജാപതിതാനുമപ്പോ-
ളത്യന്തമോദമൊടു മാധവനോടുരച്ചു;
“കാലംകഴിഞ്ഞു, തവമോഹിനിവേഷമൊന്നു
ശ്രീലാംഗ! കാണുവതിനാശയെന്നിക്കുപാരം”

9

ഇന്ദീവരാക്ഷി രമതൻ ഹൃദയം കവർന്നോ-
രാമ്യ നേത്രകരുണാർദ്ര കടാക്ഷ പാതം
എങ്ങും പതിച്ചു, ഹരനേകനതായി, വേഗ
മെങ്ങോമറഞ്ഞു ഹരി, നാന്മുഖദേവവൃന്ദം.

10

ഉദ്യാനമൊന്നു പന സാമ്ര തമാലപൂർണ്ണം
ബന്ധുക ചെത്തി സുമജ്ജാല മനോഭിരാമം,
മായൂരന്യുത്തമിളിതം, പിക്വാനരമ്യം
സദ്യോതെളിഞ്ഞു; ഹരനാശു, മറന്നുസർപ്പം.

11

ഉദ്യാനമധ്യമതിലായ് സരസ്സിൽ രമിപ്പൂ
ഹൃദ്യാഭിരാമമിണചേർന്നരയന്ന യുഗ്മം.
തെയ്തെന്നൽ വീശി സുമഗന്ധപരാഗപൂഷ്ട-
മെല്ലാമിണങ്ങി മദനോത്സവ രംഗമേവം!

12

ആടിക്കുഴഞ്ഞു. കുചകുംഭമുലഞ്ഞു. കേശ-
മാടൽ വെടിഞ്ഞു ഗളപാർശ്വതലേപതിച്ചും,
സ്വേദം പൊടിഞ്ഞു പുതുമൗക്കികിമാല ചാർത്തി-
ച്ചേതോഹരാംഗി, യൊരുതനിലസിച്ചു തത്ര!

13

വില്ലൊത്ത ചാരു പുരികക്കൊടികൾ വളച്ചു
ഹുല്ലാംബുജാ, ഭിരിരളും നയനങ്ങൾ ചേർത്തു
നല്ലൊരു നോട്ടശരമാരി ഹരന്നു നേരേ-
തെറ്റാതെയച്ചു; ഹരനും മദനാർത്തനായി!

14

മോഹം കലർന്നു മദനാർത്തി മുഴുത്തു, ലോക-
മോഹം കളഞ്ഞുവിലസും പ്രഭുതാനുമപ്പോൾ,
വേഗാലണഞ്ഞു, കരവല്ലികളാലണച്ചു
രമ്യാംഗിതന്റെ തനുവാഞ്ഞുപുണർന്നു രാഗാൽ.

15

രംഗം മറഞ്ഞു നിമിഷത്തിലൊരിന്ദ്രജാല-
തുല്യം, തെളിഞ്ഞു സദസ്സാദ്യമിരുന്ന വണ്ണം!
പുമാരിതുകിസുരർ, ദുന്ദുഭിയും മുഴങ്ങി,
ദൈതേയരാകെ വിറപ്പുണ്ടു ഭയം കലർന്നു.

16

ദേവാധിരാജ, വിധി ശങ്കര, റൊത്തു മേവു-
മാ, ദിവ്യരംഗമതിലങ്ങുടനാത്ത മോദം
ദേവൻ ജനിച്ചു ഹരിശങ്കര ദിവ്യപുത്രൻ,
നാഗേന്ദ്രതല്പശയനൻ തുടതന്നിൽ നിന്നും.

17

നീലാംബുദാഭ തിരളും സുകുമാര കായം.
പത്മാദിശംഖഗദ, യേന്തിന നാലു കൈകൾ.
നീലാംശുകം, മകുട, കൂണ്ഡല, ഹാര മേവം
ലോകാർത്തി നാശകരനായി ലസിച്ചു ദേവൻ!

18

ധാതാവു നൽകി 'മണികണ്ഠ' നിതെന്നു നാമം മോദിച്ചു ദിവ്യമണിയൊന്നു ഗളത്തിലിട്ടു. ഗന്ധർവ്വ, സിദ്ധസുരചാരണ, വർഗ്ഗമെല്ലാം- മത്യന്ത, ഭക്തിയൊടു പാദതലം നമിച്ചു.	19
കോലാഹലങ്ങളിവ തെല്ലു ശമിച്ച നേരം ശീലൻനമിച്ചു പിതൃമാതൃപദാംബുജങ്ങൾ ചോദിച്ചിതേവ "മരുൾ ചെയ്യുക ഞാനിതെന്നു ചെയ്യേണ്ടതത്ര, മടിവിട്ടു നടത്തിടു, നേൻ".	20
"ദേവാരീയാകിന മഹിഷീവധമാണു നിന്നാൽ കാലം ചെയ്യേണ്ടകർമ്മ, മതിനി, നിയ്യുമുണ്ടു കാലം. അന്നേവരയ്ക്കു മിളയിൽസൂത, പന്തളദേശ- പുത്രത്വമുണ്ടു, തവപൂർവ്വ ജനിപ്രകാരം".	21
ഇതഥം മൊഴിഞ്ഞു ഗിരിജാപതി മാധവൻ തൻ നേർക്കൊന്നുനോക്കി, യവിടുന്നു ധരിച്ചുകാര്യം പുത്രന്നുവേണ്ട വരമേകി മറഞ്ഞു വിഷ്ണു; സ്വസ്ഥാനമെത്തി വിധിദേവഗണം വസിച്ചാർ.	22
കൈലാസമെത്തി സുതനൊത്തു മഹേശനപ്പോ- ഴെല്ലാമുരച്ചു ശിവയോടു നടന്ന വൃത്തം വിഘ്നേശനും ഗുഹനുമൊത്ത, തിമോദമാർന്നു സല്ലീലമങ്ങു മണികണ്ഠനഹോ! വസിച്ചു.	23
കാലംകടന്നു, ഭഗവാനവതാര കാര്യം സാധിപ്പതിന്നു സമയം ശരിയായ കാലം കൈകാൽ കൂടഞ്ഞു കരയുന്നൊരു ബാലനായി- പമ്പാസരസ്തടമണഞ്ഞു ശയിച്ചു ദേവൻ.	24
ചൊല്ലാർന്ന പന്തള, മിതെ, ഒന്നൊരു പുണ്യദേശം പമ്പാനദിക്കരയിലുണ്ടതി, പ്രാകൃതനം താൻ. അക്കാല മീശപദഭക്തരില, ദിതീയൻ വാണാൻ നരേശനൊരുവൻ പുരുപുണ്യശാലി.	25

കൈവന്നതില്ല നൃപതിക്കു വിധി പ്രഭാവാൽ സന്താനഭാഗ്യ, മതുകൊണ്ടു തളർന്നു ചിത്തം എല്ലായ്പ്പൊഴും നൃപതിയീശ്വര പാദപത്മം ചിന്തിച്ചുവാണു വിധിതൻ ഗതിമാറുവാനായു.	26
പുത്രാർത്ഥി, യന്നുപുകൾ പെറ്റൊരു കോവിൽ തോറും ഭക്ത്യാഗമിച്ചു വഴിപാടുകടത്തിയേറ്റം. വിപ്രർക്കു വിത്തമളവറ്റുകൊടുത്തു, കഷ്ടം! ചേർന്നില്ല, തെല്ലുമവനിൽ വിധിതൻ കടാക്ഷം!	27
ഭക്തോത്തമൻ നൃപതിയീ, ശ്വരനിശ്ചയം താ- നെല്ലാ, മതെന്നു മതിതന്നിലറിഞ്ഞു വാണാൻ. മറ്റൊരു പോംവഴി, മഹേശ്വര പാദപത്മം തെറ്റാതെ നിത്യമവനോർത്തു വഹിച്ചുജീവൻ.	28
ഏവം വസിക്കുമളവിൽ ചില ഹിംസ്രജന്തു- ജാലം കടന്നു ദുരിതങ്ങളണച്ചു നാട്ടിൽ. നാട്ടാരുണർത്തി നൃപനോടതു, മന്നവൻതാ- നുത്സാഹമാർന്നു മൃഗവേട്ടയതിന്നു പോയാൻ.	29
കാട്ടിൽ കടന്നു നിജഭൃത്യരിളക്കി വിട്ടു കാട്ടാന, പന്നിയിവയെ കൊലചെയ്തു ഭൂപൻ, ക്ഷീണിച്ചനേര, മമൃതോപ, മംബു ചേരും പമ്പാനദിക്കര, യണഞ്ഞു തളർച്ച നീക്കാൻ.	30
ദൂരത്തു നിന്നുമൊരു ബാല വിശിഷ്ടനാദം ചാരത്തു വന്നു നൃപകർണ്ണ, മതിൽ പതിച്ചു. കുരമ്പുകൊണ്ടു, മുറിവേറ്റു, ഹൃദന്തരത്തി- ലാരാൽ, പകർന്ന സുധതൻ തെളിനീരുപോലെ;	31
"എന്തെ, ന്തി, തിന്നൊരു മനോഹരബാലശബ്ദം കാന്താര മധ്യമതി, ലത്ര മുഴങ്ങിടുന്നു. ചെന്നങ്ങു കാൺക, മമ മാനസക്കുരിരുട്ടി- ന്നന്തം കുറിക്കുമരുണപ്രഭ തന്നെയാവാം".	32

ശബ്ദോത്തരവം സപദി ലക്ഷ്യമതാക്കി രാജൻ
മുന്വേഗമി, ചുനുഗമിച്ചവർ ഭൂതുവർഗ്ഗം.
ചെന്നെത്തി, കാണതവിടെ, നെന്തരുതേജഃപുഞ്ജം
സൗന്ദര്യവസ്തു നിവഹാത്മ വിശുദ്ധരുപം:

33

അംഗുഷ്ഠമാധിനുകരും, കരയും ചിലപ്പോ-
ളംഗങ്ങളാകെ, യുലയുപടി ചഞ്ചലിക്കും,
കൈകാൽ കൂടഞ്ഞു വിരസതമൊഴിച്ചു മാറ്റു-
മേവം ശയിപ്പു ഭൂവി മംഗലരുപി പൈതൽ!

34

അന്ധന്നുകാഴ്ച്ച, ബധിരന്നു സുശ്രാവ്യ ശേഷി,
മുകന്നു ശബ്ദഗുണപുഷ്ട, വയോവിലാസം,
ഭൂപന്നിതൊക്കെ, യൊരുമിച്ചു ലഭിച്ച പോലെ.
ഭാവം പകർന്നു കരതാരിലെ, ടുത്തു ബാലം!

35

മാറോടു ചേർത്തു ഹൃദയത്തിനു ശാന്തി നൽകി,
കണ്ണാൽ നുകർന്നു വിമലം 'സുകുമാര' രൂപം,
ചുംബിച്ചു പുന്തന്നു മണത്തു തദാത്മഗന്ധം,
രാജന്നു ജന്മകൃതപാപമലം നശിച്ചു!

36

പെട്ടെന്നു കമ്പു, തുണി, യാലൊരു കൊച്ചുമഞ്ചൽ
കെട്ടിച്ചമച്ചു, നൃപനാശുകിടത്തി ബാലം
രണ്ടാളു ചേർന്നു ലഘുവായ് ചുമലിൽ ധരിച്ചു
മാർഗ്ഗക്ലമ, അളിയ, ലാതെ പുരം ഗമിച്ചു.

37

ഏറ്റം ദരിദ്രനു ലഭിച്ച നിധിക്കു തുല്യം
സന്തോഷമാർന്നു നിജഭർതൃകരത്തിൽ നിന്നും
തെറ്റെന്നു വാങ്ങി നൃപഭാര്യ കുമാരനെ, താൻ
പെറ്റുള്ള വത്സനവെന്നെ കണക്കു സാധി!

38

രാമച്ചമിട്ട തെളിനീരി, ലഹോ; കുളിപ്പി-
ച്ചുംഭോരുഹാക്ഷി സുത നെയ്തഴുകുന്ന നേരം,
താനേചുരന്നു മൂല, സ്തന്യമതുട്ടി ബാലം
ചേലഞ്ചിടുന്ന മൃദുതല്പമതിൽ കിടത്തി.

39

ശ്രീ മോഹിനി സുതചരിതം - 20

കേട്ടങ്ങറിഞ്ഞു നൃപതീസുതലാഭവാർത്ത
നാട്ടാരുവന്നു പലകാഴ്ചകളേന്തിമോദാൽ.
രാജാവുമേകിപ്രജകൾക്കുസ്ഥിതിക്കുതുല്യ-
മന്നം, ധനം, വിലപ്പെട്ടും പുതുവസ്ത്ര ജാലം;

40

"അയ്യപ്പ"നെന്നു നൃപനേകി സുതന്നു നാമ-
മയ്യൻ തനിക്കു കനിവാർന്നു കൊടുത്ത മൂലം.
ഹാഹാ! യിതെന്തു മനോഹര പുണ്യനാമ-
മയ്യപ്പനെന്നു സതതം ജപി ചിത്തമേ! നീ.

41

അയ്യപ്പനെന്ന തിരുനാമ മുരച്ചിടുന്നോർ-
ക്കാ, പത്തകന്നു ഭൂവി സൗഖ്യമിയന്നു വാഴാം.
വല്ലാത്ത കാലഗതി കൊണ്ടുവലഞ്ഞിടുന്നോർ-
ക്ക, പ്ലൽ കളഞ്ഞു ഭൂവി മംഗള മേകുമീശൻ!

42

ദാരിദ്ര്യ ദുഃഖമതുകൊണ്ടു വലഞ്ഞിടുന്നോർ-
ക്കാരുന്നു പാരിലിതു പോലൊരു ദാനമൂർത്തി;
സേവിപ്പവർക്കെയമേകി നിതാന്ത സൗഖ്യ-
മേകുന്നതിന്നു ഭൂവി ജന്മമെടുത്തു ദേവൻ.

43

ബാലൻ വളർന്നു ദിവസംപ്രതി ശുക്ലപക്ഷ-
ബാലേന്ദുപോലെ, ജനാതാഹൃദയം കവർന്നു.
ആരോമലന്നു നിജഭാവ വിലാസ വായ്പാ-
ലാമോദ, മേകി ജനനീ ജനകർക്കു, മേറ്റം.

44

മാസം കഴിഞ്ഞു, ശിശു മെല്ലയിഴ, ഞ്ഞിഴ, ഞ്ഞു
യാനം തുടങ്ങി യൊരുദിക്കിലി, രുന്നിടാതെ.
കാണാഞ്ഞുഴന്നു പരിചാരകർ തേടിടുന്നോൾ
കാണാമി, രിപ്പു ചില കോണി, ലൊളിച്ച പോലെ.

45

ദന്താങ്കുരാഭേലരും മൃദു മന്ദഹാസം
ചന്തത്തിലേകി, യഖിലർക്കു, മമന മോദം!
ആമുഗ്ദ്ധ ചാരുമുഖ പങ്കജമാധിയുണ്ടു,
പാരം മദിച്ചു ജനസഞ്ചയ നേത്രഭൃംഗം;

46

ശ്രീ മോഹിനി സുതചരിതം - 21

ശീലിച്ചു വേഗമടിവച്ചുനടന്നു, ബാല- 47
ലീലാ, വിനോദ, മഖിലർക്കുമണച്ചു മോദം!
കൊഞ്ചി കൗഴഞ്ഞു സ്വരമാധുരിതുകി കാതി-
നിമ്പം വളർത്തി പികഗാനമതിന്നുതുല്യം.

വർഷം കഴിഞ്ഞു ചിലതേ, വമതീവ, സൗഖ്യ- 48
ഹർഷം തികഞ്ഞു, ഗതിമാറ്റി വിധി പ്രഭാവം;
രാജാവിനന്നു സുതനെന്നു ജനിച്ചു ;പുണ്യ-
കർമ്മങ്ങൾതന്റെ ഫലസഞ്ചയമെന്ന, പോലെ!

രാജാവിനൊപ്പ, മിരു, പുത്രരുമെങ്കിലും ഹാ! 49
രാജ്ഞിക്കു ഭേദമവരിൽ ശരിയാ, യുദിച്ചു.
താൻപെറ്റതന്റെ സുതനോടു വളർന്നു സ്നേഹം.
വിദേഷമാർന്നു സുതനാക്കി വളർത്തിയോനിൽ.

അയ്യപ്പനേവ, മുയിരോടു വസിച്ചിടുമ്പോ- 50
ളാവില്ല തന്റെ തനയന്നിഹ രാജ്യഭാരം.
ബാലൻ നിനയ്ക്കിലൊരു തൈ, മരമായി വന്നാ-
ലാപത്തു കൂടുമതുഹന്ത! മുറിച്ചുമാറ്റാൻ!

ചിന്തിച്ചിതേവ, മവൾ തന്റെ മനോഭിലാഷം 51
മന്ത്രിച്ചു ദുഷ്ടമതിയായൊ, രു, മന്ത്രിയോടും.
രണ്ടാളുമൊത്തു ശരിയാം പരിഹാരമാർഗ്ഗം
ചിന്തിച്ചുറച്ചു, ഭഗവൻ മതമൊക്കെ, യോർക്കിൽ.

“പെട്ടന്നു കൊന്നു കളവിൽ ജനരോഷമേറു- 52
മെന്നല്ല ഭൂപനവനും ഹൃദി സംശയിക്കും.
രോഗം പിടിച്ചു മൃതനാകിലൊരാളുപോലും
ശങ്കിക്കയില്ല”, ലല രേവ മഹോ നിനച്ചു.

തന്ത്രത്തിലന്നു ലലനാമൊരു മന്ത്രവാദി 53
തന്നോടു മന്ത്രി ‘പൊടി’യൊന്നു വിലയ്ക്കു വാങ്ങി,
പാലിൽ കലർത്തി, യതുരാജ്ഞിമടിച്ചിടാതെ
ബാലന്നു നൽകി, മടിവിട്ടുകുടിച്ചു ദേവൻ!

ശുദ്ധാശയൻ നൃപതിയൊന്നുമറിഞ്ഞതില്ല 54
ശുദ്ധൻ തനിക്കു സുതരേവരു, മൊന്നുപോലെ
നീതിക്കു ചേർന്നവിധമങ്ങു നടന്നീടണ-
മെന്താകിലും വഴിപിഴച്ചു നടന്നുകൂടാ.

ബാലും കഴിഞ്ഞ സുതനന്നു വിധിപ്രകാരം 55
കാലോചിതം വിവിധ വിദ്യകളു, സിപ്പിപ്പാൻ
ഓരോന്നിലും നിപുണരായ ഗുരുക്കളെ, ഞാൻ
തേടിപ്പിടിച്ചു കൂതുകൂതൂത പുണ്ടു ഭൂപൻ.

തൻ കാലശേഷ, മിളതൻ മകുടം ധരിപ്പാ- 56
നയ്യപ്പനാണു, ചിതനെന്നു ധരിച്ചു ഭൂപൻ
സിംഹാസന, ഞ്ഞിന, ന്യായോജ്യമായതെല്ലാം
ചൊല്ലിക്കൊടു, പ്പതിനു ദേശികരോടുമച്ചു.

ഉള്ളിൽ കടന്ന വിഷസേമമതിന്റെ ശക്തി- 57
യുള്ളും കവിഞ്ഞു വെളിയിൽ തലകാട്ടി വന്നു.
തൃക്കിന്റെ കാന്തികുറവായ്, ചൊറിയും ചിരങ്ങും
തക്കത്തിലന്നു തനുവാകെ, യഹോ! പരന്നു.

ശോഷിച്ചു പാണിപാദമെന്നിവ ഹാ! മെലിഞ്ഞു 58
പോഷിച്ചുനല്ലതന്നു, നെഞ്ചുകുഴിഞ്ഞുതാണു.
വല്ലാതെ വീർത്തു വയറാ, സുകുമാരരുപ-
മിന്നോ, ര്ക്കിലാർക്കു, മൊരു ദുഃസ്സഹ ദൃശ്യമത്രെ.

ആഹാരമില്ല, കുളിയില്ല, പരിത്ഥമില്ല. 59
ഹാ ഹാ കരഞ്ഞു ശയനത്തിലിരിപ്പു, കഷ്ടം!
ചിത്തം ഭ്രമിച്ചു ജനകൻ പലവൈദ്യരെയു-
മെത്തിച്ചു ദൂരെദിശി നിന്നു ചികിത്സ ചെയ്തു.

ലേഹ്യാസവം, പൊടിയുമെണ്ണ, കഷായമേവം 60
ഭേഷായ ദേഷജമഹോ പല വൈദ്യർ നല്കി
ഒന്നാലുമില്ല ശമനം, ഗതിമുട്ടി ഭൂപൻ
നന്നായ് ഭജിച്ചു കുലദൈവത പാദപത്മം!

ഗോസായി, രൂപധരനാകിയ രുദ്രനപ്പോ- 61
ളാശ്വസമേകി നൃപസന്നിധി പൂക്കുവേഗം.
ചെമ്മേ കഴിച്ചിതു സുദർശന ദിവ്യഹോമം.
പുത്രന്റെ രോഗമതു മാറ്റി, മറഞ്ഞു ദേവൻ.

രോഗം ശമിച്ചു സുഖമായ്, ചടവാർന്നദേഹം 62
സംപൂഷ്ടമായി, പ്രഭതൻ വലയംവിളങ്ങി.
വിഘ്നംവേിച്ച പഠനം മുഖിയാക്കിയെല്ലാം,
വിഘ്നേശസോദരനി, തെന്നൊരു വിഘ്നമോർക്കിൽ.

വേദേതിഹാസ പഠനത്തിനുവേണ്ടി നല്ല 63
വേദജ്ഞനായ ഗുരുവിൻ സവിധത്തിലാക്കി
മോദിച്ചുതാത; നിളയും പ്രഭുവിൻ പ്രസാദാ-
ലാമോദമാർന്നു ഫലപൂഷ്ടിയായന്നു മിന്നി.

തെറ്റാതെ നിത്യമൊരുപോൽ ഗുരുപൂജചെയ്തു 64
തെറ്റെന്നു വേദപഠനം ബത പൂർത്തിയാക്കി.
അന്ധത്വമാർന്ന ഗുരുപുത്രനു കാഴ്ചനൽകി.
ചെമ്മേ കൊടുത്തു ഗുരുദക്ഷിണ, ലോകബന്ധു.

വേദേ, തിഹാസ, ധനുർവിദ്യ, ഗദപ്രയോഗം 65
വോദാന്തവേദ്യനിവയൊക്കെ ഹോ! പഠിച്ചു.
അന്നന്നു രാജസഭതന്നിലണഞ്ഞു “രാജ്യ-
മീമാംസയും” നൃപതിയോടു പഠിച്ചു ദേവൻ

ദേവൻ വളർന്നു നവയൗവ്വനമാർന്നിതേവം 66
കാലം തെളിഞ്ഞു, ദിവിദേവകൾ മോദമാർന്നു.
ഭൂമൗതനിക്കു മകുടം മടിയാതെന്നൽകാൻ
ഭൂപൻ തുനിഞ്ഞു; വൃഥകൊണ്ടു തളർന്നു രാജ്ഞി.

മന്ത്രിച്ചു മന്ത്രിവരനൊത്തു കുബുദ്ധിയായോ- 67
ളെന്നാണു വേണ്ടതുടനെന്നതു നിശ്ചയിച്ചു.
വല്ലാത്ത വേദന വയറ്റിനകത്തു പെട്ടെ-
ന്നുണ്ടായി രാജ്ഞി മുറയിട്ടു കരഞ്ഞു കഷ്ടം.

ഓട്ടം തുടങ്ങി പരിചാരകര, ഞുമിങ്ങും 68
തേടിപ്പിടിച്ചു വരവായി ഭീഷഗ്വരന്മാർ.
ഒട്ടേറെ നൽകിയവരന്നു മരുന്ന, തെല്ലാം
കൊട്ടിക്കളഞ്ഞൊ, രുവരും, ധരിയാതെ നാരി,

ഭാവിച്ചു വേദനയുടൻ വയറാശു പൊത്തും 69
മെത്തപ്പുറത്തു സഹിയാ, തുരുളും ചിലപ്പോൾ
ആമട്ടു രാത്രിയവളങ്ങു പുലർച്ചയാക്കി-
യെന്നല്ലുറക്ക, മവളാർക്കു, മണച്ചതില്ല.

മൂന്നം നിനച്ച പടിയെന്നൊരു പ്രശ്നകാരി 70
വന്നെത്തി രാജപദമാശു വണങ്ങി നിന്നു.
പ്രശ്നം പറഞ്ഞു വിറയാർന്ന സ്വർത്തി “ലിപ്പോ
ളുണ്ടാകണം ശമന, മാപ്പുലിതന്റെ പാലാൽ”.

പാവം, വിറച്ചു നൃപനാമൊഴി കേട്ടനേര- 71
“മാരുണ്ടു ശക്തിനിളയിൽ പുലിദുഗ്ധമേകാൻ”
കാപട്യമൊന്നുമറിയാത്തനരാധിനാഥ-
നെല്ലാത്തിനും ശരണമീശ്വരനെന്റുറച്ചാൻ.

ആസന്നമായി മഹിഷിക്കു വിനാശകാല- 72
മെന്നുള്ളിലോർത്തു നൃപനോടുരചെയ്തു ദേവൻ
“കാട്ടിൽ കടന്നു പുലിതന്നുടെ പാൽകറന്നു
ഞാനേകിടാം ഭയമതെന്നിയെ വാണിടേണം”.

അയ്യപ്പനേവ, മുരചെയ്തതു കേട്ടനേരം 73
വർദ്ധിച്ച ദുഃഖമതിലാണ്ടു വലഞ്ഞു ഭൂപൻ
ചുറ്റും കനത്ത തിമിരം, ചെറുരശ്മി പോലും
കാണാതെ കണ്ടു നൃപനാശു ഭ്രമിച്ചു കഷ്ടം!

ധർമ്മിഷ്ഠനായ നൃപപാദയുഗ്മം നമിച്ചു 74
ധർമ്മം നടത്തുവതിനായി നടന്നു ദേവൻ
വിശ്വസ്തരായ ചില ഭൃത്യരുമൊപ്പമ, പ്പോ-
ളീശാ, ജ്ഞയാലനുഗമിച്ചു മറന്നു സർവ്വം.

അഷ്ടിക്കുവേണ്ടവകയും, നിജ, വില്ലു, മമ്പുറം
കഷ്ടിച്ചെടുത്തു, പട്ടു, കാനന, ഭൂവിലെത്തി
മുൻപോട്ടു പോകുമവർ തൻ ഗതിമുട്ടിനിന്നു,
വൻപാർന്ന 'വാവരി'തി പേരു, ധരിച്ചു വീരൻ.

75

ശത്രുത, മാർന്നൊ, രവനോട, ടരാടി വേഗം
മിത്രതമേകിയവനും പ്രഭുവോടുചേർന്നു.
പമ്പാസരസ്തട, മണഞ്ഞ, വിടത്ര നില്പു
തൂപ്പാദ ഭക്തപരനാകിയ നാകനാഥൻ

76

ഭക്ത്യാനമിച്ചു പുരുഹൂതനു മീശപാദം
വൃത്താന്ത മൊക്കെ, യുരചെയ്തു വിഷാദപൂർവ്വം.
മൂന്നാലെ തന്നെ യിവയൊക്കെ, യറിഞ്ഞിരിക്കും
ദേവൻ ശ്രവിച്ചു, സുരനാഥ, നൂരച്ച, തെല്ലാം.

77

സത്യംപറഞ്ഞു നിജസേവകരോടു ദേവൻ
ദേവേന്ദ്രനൊത്തു സുരലോകമതിൽ ഗമിച്ചാൻ
അന്നേര, മന്ത്ര, സുരവാദ്യമ, റഞ്ഞു, പുഷ്പം
ചെമ്മേ ചൊരിഞ്ഞു സുരനാരികളാത്തമോദം.

78

നാകം ഗമിച്ചു, സുരപാന വിമുഖയാകും
ദേവാരി, തന്നെയടരിന്നു വിളിച്ചു ദേവൻ.
ആക്രോശമോടു ഗദയും കരദണ്ഡിലേന്തി
വളെത്തി, ഘോര, യതിഭീഷണ, വേഷമാർന്നോൾ.

79

കുന്നൊത്തിടുന്ന കുചയുഗ്മമഹോ! കുലുങ്ങി,
കൊമ്പും കുലുക്കി, നയനാഗ്നി വമിച്ചു പാദം
ഘോരാട്ടഹാസരവ, മോടവൾവന്നനേര-
മെങ്ങോമറഞ്ഞു, സുരജാതികൾ ഭീതിപൂർവ്വം!

80

നീലാംബുദാഭ, കലരും തിരുമെയ്, ഗളത്തിൽ
നാലാസ്യ, നിട്ട, മണിയും, വനമാലതാനും
വില്ലാർന്ന കൈകളുമുതപ്രഭയാർന്ന നോട്ട
മുല്ലാസമോടു മണികണ്ഠനഹോ! ലസിച്ച്.

81

നില്ലെന്നിതോതി യവളോടിയടുത്ത നേരം
വല്ലാതെ പേടികലരുണൊരു ഭാവമൊടെ,
നില്ക്കാതെ, യോടിയമലൻ, പിറകേ തിരച്ചാൾ
വല്ലാത്ത ഗർവ്വകലരും ഗതമുത്യുവക്ത!

82

നാകം വെടിഞ്ഞു ധരതന്നിലണഞ്ഞനേരം
പാകാരിബന്ധു ശരിയായടരി, നടുത്താൻ.
യുദ്ധത്തിനായു, ടനടുത്തു പിശാചിതാനും
ക്രോധം കലർന്നു ഗദയാൽ പ്രഹരിച്ചു ദേവം!

83

പെട്ടെന്നൊഴിഞ്ഞു ഗദതട്ടിയെടുത്തു ദേവൻ
പൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞു ഭൂവി, കോപമവൾക്കു കൂടി,
കൈകൾ ചുരുട്ടിയുടനത്ര തുടങ്ങി യുദ്ധം
രണ്ടാളുമൊപ്പ, മതുകണ്ടു വിറച്ചു ലോകം.

84

തമ്മിൽ പിടിക്കു, മുടനേവ, മൊഴിഞ്ഞു, മാറും.
മുന്പോട്ടടുത്തു തല, കൊണ്ടുടനാഞ്ഞിടിക്കും,
വർദ്ധിച്ചരോഷമൊടു തമ്മിലി, തേ, തരത്തി-
ലൊട്ടേറനേര, മടർചെയ്തു! തളർന്നുദൈത്യ!

85

തെറ്റെന്നു ദേവനവളെതറയിൽപതിപ്പി-
ച്ചുകോടു കൊമ്പു പിഴുതാശു ഞെരിച്ചു കണ്ഠം!
പാഷാണതുല്യമവൾ തൻ തനു തന്നിൽ നിന്നും
ചേതോഹരാംഗിയൊരു തനിയെടുത്തു ജന്മം!

86

പ്രേമം കലർന്നു ഭഗവൽ ചരണങ്ങൾ കുമ്പി-
ട്ടാമുഗ്ദ്ധചാരു വചസ്സാലുരചെയ്തു മന്ദം
“നിൻപാദപത്മരൂപി കണ്ടു വസിക്കുവാനാ-
യെൻ പോറ്റി ചൊൽക മമ വാസമിതേതു ദിക്കിൽ”

87

തുമന്ദഹാസ, രൂപി തുകി യുരച്ചു ദേവ-
“നാമോദമാർന്നു മമസന്നിധിയിൽ വസിക്കാം.
ബോധിച്ചു നിന്റെ ചരിതം, മമശക്തി താൻ നീ,
സാധിച്ചു ഭക്തജനകാമിതമത്ര വാഴ്ക”.

88

ദേവന്റെയാജയെതുകേട്ടു മറഞ്ഞിതംബ,
ദ്രോവിൽ തുടങ്ങി നടനം സുരനാരിവൃന്ദം.
ആനന്ദമാർന്നു ദിവിവന്നുനിരന്നു, ദിവ്യ-
സുകതങ്ങളോതി മുനിമാരുനമിച്ചിതീശം!

89

നാരായണം! പൂരഹരാ! നമിതാർത്തി നാശിൻ;
ദേവാരി വർഗ്ഗ ക്വലനാശന! ചാരു മുർത്തേ!
ശ്രീ മോഹിനീതനയ! പന്തളഭൂപപുത്രാ!
നീലാംശുകോജജ്വല! മനോഹര! പാഹിപാഹി!

90

കാലാരിവിഷ്ണുതനയാ! ഭവദുഃഖനാശിൻ;
നീലാംബുദ, ശ്യാമളകോമള ദിവ്യഗാത്രാ;
പാകാരിമിത്ര; മുനിമാനസപത്മവാസിൻ!
കോദണ്ഡ ഹസ്ത! സതതം പരിപാഹി പാഹി!

91

ആനന്ദസാഗതരംഗ; വിശാലബുദ്ധേ!
ദൈത്യാന്തക; മഹിഷിമർദ്ദന! ശ്രീലഗാത്രൻ!
നിത്യംവരുന്ന ദുരിതങ്ങളകറ്റിടേണം
സത്യസ്വരൂപ! ഹരിനന്ദന! പാഹിപാഹി!

92

മുക്കണ്ണുപുത്രാ! സകലേശ്വര! ദേവദേവാ!
ആദ്യന്തഹീന! പദപങ്കജ ഭക്തബന്ധോ!
ദുഃഖങ്ങൾനീക്കി മമസൗഖ്യമണച്ചിടേണം
ശ്രീവിഷ്ണുപുത്ര! സതതം പരിപാഹി, പാഹി!

93

ഏവം നടത്തി ഭൂവിതന്നവതാരകാര്യം
ദേവൻ കനിഞ്ഞു നിജ ഭൃത്യരുമൊത്തുചേർന്നു
വീണ്ടും തുടർന്നു ഗതി, മാമല തന്നിലെത്തി-
യന്നങ്ങു തങ്ങിയൊരു കേവലമർത്യതുല്യം!

94

പിറ്റേന്നു, പെറ്റപുലിതൻ, ഗൃഹ, തന്നിലെത്തി
മെല്ലെക്കറന്നു! പശുവാകിലുമുണ്ടു ശാഠ്യം!
തെറ്റേന്നു വ്യാഘ്രമൊരുവൻ തിരുമുന്വിലെത്തി-
ശീർഷം നമിച്ചു, ഗളമേറിവിളങ്ങി ദേവൻ.

95

എല്ലാമറിഞ്ഞപടി യാത്ര തുടങ്ങി വ്യാഘ്രം,
കുടഞ്ഞിരിച്ചു പുലിയൊത്തു പുലിക്കിടാങ്ങൾ.
കാടും കഴിഞ്ഞു പുരിതന്നൊടുത്ത നേര-
മാടൽ പിണഞ്ഞു പുരവാസികളോട്ടുമായി

96

നില്ലെന്നിതോതി ഭഗവാൻ പുലിതന്റെ കണ്ഠം
വിട്ടങ്ങിറങ്ങി! പുലികുട നടന്നു മന്ദം.
കൂട്ടത്തിലെത്തി പുരവാസികളും പ്രമോദാ-
ലോട്ടം വെടിഞ്ഞു ഭഗവാൻ തുണയായ മൂലം.

97

ദുഗ്ദ്ധംകൊടുത്തു ജനനിക്കവൾ തന്റെ ചിത്ത-
കാലുഷ്യമറ്റു ഭഗവൽപദ പുജചെയ്താൾ.
ശോകത്തിലാണ്ട നൃപനും പുരുമോദമാർന്നു;
ആർക്കാണുമോദമരുളാത്തതു ഭക്തദാസൻ!

98

അപ്പോഴ, ണഞ്ഞ, വിടെ നാരദനും, പ്രഹർഷാ-
ലാതിഥ്യമേകി നൃപനും പദപുജ ചെയ്തു.
അയ്യപ്പനും സുമതിമാമുനിതന്നെ വന്ദി-
ച്ചാശ്ചര്യമെന്നു! ഭഗവാൻ നിജഭക്തദാസൻ.

99

രാജാവു തന്നൊടു, രചെയ്തവതാരകാര്യം
വ്യാജം വെടിഞ്ഞു മുനി നാരദനും സമോദം.
നേരിട്ടുകണ്ട മഹിഷീ വധകൃത്യവും ചൊ-
ന്നീരേഴു ലോകപതിയീ മണികണ്ഠനെന്നാൻ.

100

“ഉത്തുംഗമായ ശബരീഗിരി തന്നിലീശൻ
ഭക്തർക്കുവേണ്ട വരമേകിയമർന്നു കൊള്ളും.
അമ്പൊന്നയക്കു മതു, ചെന്നുതറച്ചിടുന്ന
ദിക്കിൽ ചമയ്ക്ക മണിയമ്പലമൊന്നു രാജൻ”

101

ഇതഥം പറഞ്ഞു മുനിതാനുമഹോ ; മറഞ്ഞു,
ബദ്ധാദരം നിഖിലരും മിഴിപുട്ടി നിന്നാർ
അമ്പൊന്നു പാഞ്ഞു, മിഴിയാശു തുറന്ന നേരം
കാണുന്ന കാഴ്ച പുലിയൊത്തുമാഞ്ഞുദേവൻ.

102

ഭക്ത്യാദരം നൃപതിതൻ കരമാശു കുപ്പി-
ദേവൻ മറഞ്ഞ ദിശി നോക്കി നമിച്ചു വീണ്ടും.
ആനന്ദബാഷ്പമണി, കണ്ണുകളിൽ നിറഞ്ഞു
അയ്യപ്പനെന്ന തിരുനാമമതും മുഴങ്ങി.

103

ദേവന്റെ ചാരുകഥ ഞാൻ കഴിവൊത്ത മട്ടിൽ
ഭക്ത്യാപറഞ്ഞു, പലതും പിഴവന്നിരിക്കാം.
എല്ലാം പൊറുത്തു മമ ദുഃഖമകറ്റി നിത്യം
പാലിച്ചിടേണ, മതിനായ, ടികുമ്പിടുനേൻ

104

അർക്കോത്താസി സുവർണ്ണരത്നമകുടം,
ചന്ദ്രപ്രഭാകുണ്ഡലം,
കേയുരം, കടകം, ഗളത്തിൽ മണിയും,
നീലാംബരം ഭാസുരം,
വ്യാഘ്രലാരുഡ, മഭീഷ്ടമൊക്കെയരുളും
സുസ്ഥേര ദിവ്യാനനം,
വന്ദേഹം മണികണ്ഠമീശ്വര വരം
ബ്രഹ്മം പരം ശാശ്വതം!

105

ശുഭം..